

Георги се спуща да си я отнеме, а въ това време му грабва кошницата другъ и я изсипва; ябълкитѣ се търколиха по облитѣ камъне, плувнаха по водата, разграбени отъ лошитѣ момчета... А вечерята, когато се върна съ праздна кошница и безъ пари, майка му разбра отведнажъ и замахна съ бъркалката, горѣща отъ разврѣлитѣ се дрехи:

На ти тебе! Нà-нà!.. Тя бѣше сърдита отъ нѣщо.

— Мамо, мамичко... Молѣше се Георги. И въ силенъ плачъ ѝ разказваше, какъ се билъ загледалъ въ пѣнеститѣ водоскоци на рѣката, когато се хвърлило онова лошо момче къмъ кошницата... Ала ударитѣ немилостиво се сипѣха върху изпусталѣлото дѣтско грѣбче. Тя му бѣ купила тия плодове съ послѣднитѣ четири лева, като правѣше смѣтка да вземе още два печалба, а то... Георги знаеше това и му бѣше свидно и болно...

И да отиде сега пакъ тамъ, на рѣката?.. А какъ му се искаше това! Тамъ — да погледа на високитѣ приски вода, изхвърляни отъ кжпацитѣ се момчета, които скачаха отъ високо... на буйнитѣ пѣннати водоскоци, които се обръщаха въ бѣлъ прахъ дордѣ паднатъ долу. И какъ блѣщеше всѣка една дребна капчица! — сжщо малки стъкалца, окачени о полюлея въ голѣмата срѣдня църква. А високитѣ тополи наоколо! И между тѣхъ — нѣкакви рѣхави дрѣвчета съ бѣли стебла, които той мило се оглеждаха въ водата... Изпомежду тѣхъ се оглежда небето — синьо, синьо, дори до завоя, кждѣто се издигатъ високитѣ канари, покрай които минува пжтъ за нѣкждѣ...

И сърцето на малкия Георги трепна отъ радостъ, и той усили напрѣдъ, да измине бързачитѣ